

« A veszprémi Regina Mundi Plébánia ingyenes havilapja »

Amint az Atya szeretett engem

Gondolatok a papok évére (2009–2010)

A papok évét XVI. Benedek pápa a 2009. június 19. és 2010. június 11. közötti időszakra hirdette meg. A következő gondolatok segíthetnek tudatosítani azt a titkot és ajándékot, ami a papság az Egyház és a társadalom életében. A gondolatokat válogatta és szerkesztette: Hubertus Blaumeiser, aki korábban a Gregoriana Egyetem tanára volt, és Tonino Gandolfo torinói egyházmegyes pap. Mindketten a Fokoláre mozgalom papi ágának felelősei, a papság teológiájának és a papi életnek, lelkiségnek nagy tapasztalattal rendelkező szakértői.

Egy püspök mondta: „a pap olyan valaki, aki létével nyugtalanítja a körülötte élőket”. Kényelmetlen, mert olyan valaki, aki „nem hagy nyugtot”.

Régen a papot a „szent” képviselőjének tekintették. Hogyan határozhatnánk meg a papot, aki ma többnyire olyan környezetben él és dolgozik, ahol már szinte semmi sem szent?

Talán az egész válasz ebben a jelzőben van, hogy a papi feladat „pásztori”. A „Pásztorra” való utalás nem kis dolog, mert azt a valakit (= Jézust) idézi szemünk elé, aki magát úgy határozta meg, hogy ő „az élet világossága”, aki azért jött, hogy „életet” adjon.

Férfiak és nők az egzisztenciális és társadalmi események közepette vágnak a fényre, az igazságra, a szabadságra... Az életnek szüksége van arra, hogy „megvilágosított”, „igaz” és „szabad” legyen.

Hisszük, hogy Jézus fénye az egész életre fényt vet, értelmet ad az élet minden aspektusának: az érzelmeknek és a kapcsolatoknak, kezdve azoktól, amik a családban vannak; az örö-

möknek és a fájdalomnak; az életben hozott döntéseknek és elköteleződéseknek, amelyekről annál inkább mondhatjuk, hogy megvalósultak, minél inkább a szolgálat stílusa járja át őket.

Mert mit jelent a társadalom, ha nem kölcsönös szolgálatot, amelyben mindenki kamatoztatja a saját talentumait, hogy úgy tegyen, mint a Pásztor: mindenki önmagát adja másokért, hogy testet öltson az emberi család?

A pap tehát ebben az összefüggésben helyezkedik el, hogy tanúsítsa: a Jézusra való hivatkozás nem „furcsa” sem az egyes emberek, sem az emberi közösség számára, hiszen olyan, ami nemcsak közel áll hozzájuk, hanem velük „azonos természetű”.

Mit tesz a pap az emberi közösségért? Nem a pap politikál, de ő figyelmezteti a politikusokat és a polgárokat, hogy az evangéliumi „stílus” át-

alakítja a politikát, és ha figyelmen kívül hagyjuk, akkor a politika és a közélet dzsungellé válik. A pap nem családban él, nincsenek családi feladatai, lekööttségei, mint másoknak, de segíthet fölfedezni a jegyeseknek, a szülőknek és a gyerekeknek a szeretetet, amely mindenkiből a legjobbat hozza ki, a szeretetet, amely tud megbocsátani, önmagát adni másokért, túl a saját szűk körén is. A pap segít fölfedezni, hogy a szeretet a legszebb, amit élhetünk. Saját megvalósulását nem iskolai, adminisztratív, hivatásos szerepektől várja, hanem miközben meghív, hogy tekintsünk arra, aki „megmosta a tanítványok lábát”, együttműködik abban, hogy minden szerepet „kapcsolatba” alakítson át.

Fölfedezve, hogy ez a jelenlét, a pap jelenléte, milyen nagy hatással van és mennyire jelentős az emberiség jelené számára, szeretnénk szerényen mi is hozzájárulni a papok éve ünnepléséhez az alábbi gondolatokkal.

*Tonino Gandolfo és
Hubertus Blaumeiser*

Csodálatos csere

A papi hivatás: titok. Egy „csodálatos csere” (admirabile commercium) Isten és ember között. A pap Krisztusnak adja emberségét, hogy Krisztus föl tudja azt használni a saját maga számára, mint az üdvösség eszközét, szinte másik önmagát alkotva belőle.

Ha sikerül megértenünk ennek a „cserének” a titkát, akkor érthetjük meg, mi történik abban a fiatalban, aki meghallja a hívást: „Kövess engem!” – és ezért mindent megtagad Krisztusért. Abban a biztos tudatban, hogy ezen az úton embersége kiteljesedik.

*II. János Pál:
Ajándék és titok, 1996*

Isten embere, a közösség embere

A pap: Isten embere, az Úr szolgálója. Olyan cselekedeteket vihet végbe, melyek túllépnek a természetes hatáson, mert ő Krisztus személyében tevékenykedik. Rajta keresztül egy magasabb erő áramlik, melynek ő aláztos, magasztos és – az adott pillanatokban – hatékony eszköze; a Szentlélek csatornája.

Mindazonáltal ezt az ajándékot a pap nem önmagáért kapja, hanem a többiekért: a szent dimenzió teljesen az apostoli dimenzióra rendeltetett, azaz a misszióra és a papi szolgálatra. Tudjuk jól: a pap az az ember, aki nem önmagáért él, hanem a többiekért. A közösség embere. A papi életnek ezt az aspektusát ma egyre jobban felfogjuk. A közösségre, különösen is az egyházi közösségre irányuló szolgálat bőségesen igazolja a papság létjogosultságát. A világnak szüksége van rá. Az Egyháznak szüksége van rá.

VI. Pál: A papokhoz, 1968

Királyi papság és szolgálati papság

A királyi és a szolgálati papság szorosán összetartoznak. A királyi papság is megkívánja önmagunk teljes odaadását – egyesülve Krisztus fölajánlásával. Számunkra a királyi papság alapvetőbb a szolgálati papságnál. A papi szolgálat Krisztusnak az Egyház számára adott egyik nagy ajándéka. Nem olyan valami, mely növelné a mi személyes értékünket. Az számít, hogy egészen odaadjuk önmagunkat – együtt a többi hívővel.

Szükséges hozzátennünk, hogy számunkra a királyi papság gyakorlása egy sajátos formában történik: a lelkipásztori szeretetben. A királyi papság mindig a szeretetnek a gyakorlása, de a mi számunkra a lelkipásztori szeretet ennek a szolgálatnak a sajátos módja. A királyi papságnak és a szolgálati papságnak együtt kell jelen lennie az életünkben.

Albert Vanhoye bíboros: Fogadjuk el Krisztust főpapunknak!, 2008

Isten és az emberek között

A pap az örök Isten és az emberek között közvetít. Mit kell tehát tennie? Hirdetnie az embereknek Isten bölcsességét, az élő Isten igazságát. Mit kell tennie? Közvetíteni az embereknek Isten irgalmát, az élő Isten misztériumát, amint az jelen van a szentségekben.

Másrészt föl kell ajánlania Istennek az emberek vágyait, szükségleteiket, bűneiket, örömeiket és szenvedéseiket. Értjük, mit jelent mindez? Isten embere: ez a pap. Mindent összekötni és egyesíteni az élő Istennel: ez a pap nagy küldetése, mindenkori élethívátása. Ez fontos, ugyanakkor nehéz feladat is korunkban.

Josef Kentenich (Schönstatt, 2009)

Önátadás

Fölszentelni valamit vagy valakit azt jelenti: odaadni a dolgot vagy személyt Isten tulajdonába. Átadni egészen Istennek, hogy az most már egészen az övé legyen.

A papszentelés hasonlítható ahhoz, amikor az ószövetségben egy személyt Istennek szenteltek. Így határozhatjuk meg a papság mibenlétét: önátadás, a világból Istennek odaajándékozott élet. Az odaszentelődésnek két iránya van: egyrészt kilépés a világi létből, másrészt odaadottság Istennek. És ez nem elkülönülés a világtól. Az Istennek adott élet még inkább a többiekért odaadott élet. A pap elszakad a világtól, és Istennek ajándékozottan él. És éppen ezért, Istentől kiindulva áll a többiek, mindenki rendelkezésére.

XVI. Benedek: Nagycsütörtöki szentmise, 2009.

Az Ige szószólója

A pap hirdeti Isten országát, amely itt, e világon kezdődik, és az idők végeztével, Krisztus második eljövételével fog beteljesedni. Ezen országért minden elhagy, hogy szolgálja az Urat. A celibátus, amely a szolgálatért vál-

lalt radikális odaadottság jele, Krisztus személyes ajándéka számára. Ez garantálja, hogy nagylelkűen és szabadon szentelje magát embertársainak.

A pap Isten embere. Olyan mértékben válik prófétává, amennyire tapasztalatot szerzett az élő Istentől. Ez a tapasztalat az Ige hordozójává teszi, akinek hatalmában áll Isten szándéka szerint átformálni az emberek személyes és közösségi életét.

Az imádság minden formája – különösen a zsolozsma, amelyet az Egyház bízott a papra – abban segíti, hogy mindig éljen benne Isten megtapasztalása, ennek megosztásával tartozik embertársainak. Amint a püspök és vele közösségben a presbitérium tagjai evangelizálnak, bemutatják a legszentebb áldozatot és az egységet szolgálják.

Pueblai konferencia: Záródokumentum, 1979

A kapcsolatok gazdag szövevénye

Az Egyház mibenlétének legmélyebb titkában – amely fellelhető a szentháromságos közösség titkának missziós feszültségében is – nyilatkozik meg minden keresztény identitás – kiváltképpen így van ez a sajátos papi önazonosságra és szolgálatra vonatkozóan.

Így érthető, hogy a pap lényegi ismertetőjegye „kapcsolati” identitás: a papság által, amely az Isten kimondhatatlan mélységes titkából tör fel [...] a pap szentségileg betagozódik a püspökkel és más papokkal megélt közösségbe, hogy szolgálja az Isten népét, az Egyházat, és mindenkit Krisztushoz vonzzon az Úr imája szerint: „hogy mindnyájan egy legyenek...”

Nem lehet másként meghatározni a szolgálati papság természetét és küldetését, csak azoknak a kapcsolatoknak sokrétű és gazdag szövevényében, melyek a Szentháromságból erednek és az Egyház közösségében folytatódnak, mely Krisztusban az Istennel való egységnek és az egész emberiség egységének jele és szentsége.

II. János Pál: Pastores dabo vobis 12.

„Jót s jól, ebben áll a nagy titok”

Mária mennybevitelének legendája
Agatha Christie: A sziget

A krimi műfajának koronázatlan királynője – akár a Nobel-díjas Selma Lagerlöf vagy a magyar Dallos Sándor is – szokatlan területre, a legendák világába kalauzol bennünket.

Bibliai alapja: a keresztfán haldokló Krisztus anyját féltő szavai Jánoshoz, a szeretett apostolhoz: „Íme, a te anyád!” Majd anyjához szólva: „Íme, a te fiad!” Így indul el Mária Jánossal apostoli útjára Ázsia római tartományába, a mai Törökország nyugati részébe. Ennek volt székhelye Efezus, és itt, Patmosz szigetén születik a Jelenések könyve. Ezekre a dokumentumokra építi fel az író művészi szépségű legendáját Mária mindennapi életéről, melyben elbeszéli szerető gondoskodását János apostolról és mennybevitelének csodálatos titkát.

A kopár, terméketlen szigeten alig volt néhány fa, de a tengerparti sziklák festői szépségben nyúltak a magasba, amint a nap a bíborszínű tengerbe hanyatlott. A szigeten lakó asszonyoknak azonban ritkán volt alkalmuk gyönyörködni a lenyűgöző látványban. A földsilánysága miatt napestig kellett dolgozniuk, hogy családjukat elláthassák.

Azon a napon is az asszonyok korszokban vizet cipeltek a tengerparti forrásból a falu felé emelkedő úton. Mária is velük jött. Még mindig jó erőben volt, de nem volt olyan fürge, mint a többiek, csak nagy erőfeszítéssel tudta követni őket.

Az asszonyok vidámak voltak, néhány nap múlva menyegző lesz a szigeten. – Voltál már esküvőn, Mária? – kérdezték tőle. – Igen, voltam – mondta mosolyogva. Az egyikre nagyon jól emlékszem, pedig hosszú évekkel ezelőtt volt. Nagy, fényes menyegzői lakoma volt sok vendéggel, étellel, itallal.

– És ha a bor elfogyott – kérdezte egyikük –, vizet ittak? – Mi nem ittunk vizet azon a menyegzőn – szólta Mária büszkén és határozottan. A többiek kíváncsian néztek rá. Mária a fiával mesz-

sze földről jött közéjük, és nem sokat emlegette korábbi életét. Tudták, hogy ennek nyomós oka lehet. Természetesen járt a szóbeszéd, és egyikük hirtelen így szólt: – Mondják, volt egy bűnöző fiad, akit kivégeztek. – Mária távolba merengő szemmel, szelíden válaszolt: – Akik kivégezték, bűnösnek vélték. Én magam csak azt tudom, az én fiam szerette az embereket, a jókat épp úgy, mint a gonoszokat.

Az asszonyok hazaindultak. – Hogy van János fiad? – kérdezték. – Büszke lehetsz rá, tudjuk, hogy szent ember. – Ahogy mondjátok, nagyon jó gyermek – felelte Mária, és belépett a település szélén álló szegényes kunyhójába. Az asszonyok sajnálkozva néztek utána. – Jólélkü asszony – szólta az egyik –, nem az ő hibája, hogy a másik fia rosszul végezte. Ezzel a fiával szerencséje van, Isten üzenetét hirdeti. Jó, hogy ilyen szent ember lakik köztünk!

Mária kicsiny otthonukban ebédet készített. Óvatosan mozgott, hogy a pergamentekercsre író fiát ne zavarja lelke áhítatában. Mária ebédre hívó hangjára így felelt: – Másféle éhséget érzek én. A Lélek, az igazság utáni áhítozás emészt.

Mária szelíd nógatasára végre elfogyasztotta szerény ebédjüket. A házimunka befejeztével Mária kiállt a ház elé, és merengve nézte a tengert. Összekulcsolt kézzel elgondolkodott. – Vajon mindent megtettem, jól szolgáltam-e a fiamat, aki bizonyára Isten szentje?

Lassan elcsitulak aggályai, fáradt arca kisimult. Lent a parton, e kis sziklaöbölben egy díszes csónak kötött ki. Láta, hogy két férfi lépett a partra. A jövevények a hálókat javítgató halászoktól érdeklődtek: – Itt lakik az ég királynője? – Nincs a mi szigetünkön – felelték. – Talán asszonyaink tudnának felvilágosítást adni. – Az idegenek kérdésére az asszonyok is csak a fejüket rázták. – Sajnos nincs ilyen zarándokhelyünk, még forrásunk sincs. Semmink sincs. De van a szigeten egy szent férfi, érdeklődjete nála.

A látomásába merült szent alig hallotta az idegenek hozzá intézett szavait. Később unszolásukra ingerülten válaszolt: – Téves úton jártok, ha pogány istennőt kerestek. Csak egy megváltó van, az Isten élő fia!

Az idegenek zavartan távoztak, elveztek csónakjukkal. Mária hazatérve látta, hogy az idegenek látogatása nyugtalanná tette fiát. Elgyötört arccal járkált az udvaron, s Mária aggódó kérdésére hangosan feljajdult: – Elhagyott a Lélek... üres vagyok... eltávolodtam Istentől... jelenlétének boldogságától!

Mária vigasztalagatta, mint már anynyiszor. – Időnként így kell lennie. Nem tudjuk, miért. Olyan ez, mint a tenger hullámozása. Elmegy a parttól, de visszatér. Hidd el, fiam, visszatér!

De a szent ember felkiáltott: – Te nem értheted! Nem tudod, milyen, ha a Lélek eláraszt, és felemel Isten dicsőségébe.

Mária alázatosan így szólt: – Ez igaz. Ezt én sohasem éreztem. Én csak emlékezem, és ez nekem elég.

Kiállt az ajtó elé, a partot nézte, és valami lebegő, reménykedő, vágyakozó érzés lett úrrá rajta. Indult volna a tengerpartra, egyvalami tartotta vissza. Tudta, hogy fiának szüksége van rá. Így is történt. Fia reszketni kezdett, végül dermedt tagokkal a földre zuhant, mint egy halott. Mária betakargatta, tudta, hogy ilyenkor órákig marad így. Kisétálhatott hát a domboldalra. Már sötétedett, a hold felkelőben volt a tenger felett. Mária álldogált, és élvezte a rég áhított hűvös estét. Lelki szemei előtt a múlt képei váltották egymást: a sietős menekülés Egyiptomba, az asztalosműhely, a kánai menyegző... És új-

ra a boldogság várakozó érzése töltötte el lelkét. – Talán most, végre elérkezett az idő – gondolta. Nagyon lassan elindult a tenger felé. A hold felemelkedett az égre, ezüsthídat építve a tengerre. S az erősödő fényben Mária egy közeledő csónakot vett észre. Nem díszeset, egyszerűt, amelyet egész életében látott. Biztos volt benne, hogy az ő csónakja az, végre eljött érte.

Most már szaladt, futott, a part és a kövei közt bukdácsolva. És ahogy zokogva és lihegve elért a vízhez, látta, hogy a kilépő három férfi közül az egyik az ezüsthídon feléje indul a tengeren. Közelebb, egyre közelebb ért, és akkor... akkor... átölelte őt. Máriából szinte ömlöttek a szavak, szinte érthetetlenül, összefüggéstelenül. Annyi mindenről akart beszélni.

– Megtettem mindent, amit kértél tőlem. Gondoskodtam Jánosról mint a fiamról. Anyja voltam, ő meg a fiam. – Mindent megtettél, amire kértelek – mondta a fia gyengéden –, most pedig hazajössz velem. Együtt megyünk a vízzen.

Mária hunyorogva nézte a másik két férfit. – Azok ott ugye Simon és András? – Igen, velem akartak jönni – felelte a fia. – De boldogok leszünk, de boldogok! – ujjongott Mária. – Örökké Boldogasszony leszek!

A vízzen a csónak felé haladtukban elmesélte életének minden mozzanatát, még azt is, hogy két előkelő idegen itt kereste az ég királynőjét. – Teljesen igazuk volt – mondta a fia. – Az ég királynője itt volt, ezen a szigeten, de nem ismerték fel – és anyja fáradt, bárázdált, gyönyörű arcába nézett, majd megismételte: – Nem ismerték fel.

Másnap reggel János magához tért. Az Úr napja volt, s életének legfontosabb napja. A Szentlélek szállta meg, és írni kezdett:

– Új mennyet láttam, és új földet. És zengő hang szólalt meg mögöttem: „Én vagyok a kezdet és a vég, az első és az utolsó... Én vagyok, aki élt, és aki meghalt, és én létezem mindörökké, és enyém a pokol és a halál kulcsa. Hamarosan eljövök, hogy megítéljek mindenkit érdeme szerint...”

N. E.

Bérmálás 2009.

Életünket adjuk

Jézus Szent Szívének idei ünnepén, június 19-én Rómában, a vatikáni Szent Péter-bazilikában XVI. Benedek pápa ünnepélyesen megnyitotta a papok évét. A Szentatya abból az alkalomból hirdette meg a mostantól 2010. június 11-ig tartó tematikus esztendő, hogy most ünnepeljük a papok védőszentje, Vianney Szent János halálának 150. évfordulóját.

Vianney Szent János 1786-ban egy Lyon melletti kis faluban, Dardillyben született egy hatgyermekes család negyedik gyermekeként. Gyermekkora a francia forradalom idejére esett, amely időszak egyáltalán nem volt kedvező az Egyház számára. János vállalta a fáradságot, hogy éjnek idején járjon hittanra, mert az órákat csak titokban lehetett megtartani.

Egyáltalán nem volt tehetséges, s emiatt később sok megaláztatásban volt része. A pappá szentelése előtti vizsgán ezzel a megjegyzéssel engedték a szentelésre: „Az Egyháznak nemcsak tudós, hanem jámbor papokra is szüksége van, és ez az ember az!” Egy Ars nevű kis falunak lett a plébánosa, amelynek lakossága teljesen vallástalanul élt akkor, amikor odakerült. Prédikációi nem voltak magas színvonalúak, sőt egészen egyszerűek voltak, de kiválóan gyóntatott. Értett az emberek szívéhez, s ennek köszönhetően egyre többen keresték fel őt, hogy nála gyónhassanak. Negyvenéves papi szolgálatának eredményeként a faluban már mindenki keresztény életet élt.

1859. augusztus 4-én halt meg nagy szegénységben és magányban. 1925-ben XI. Piusz pápa szentté avatta az ars-i plébánost.

S ha valaki most megkérdezné, hogy miért éppen egy tanulatlan, egyszerű ember lett a plébánosok és papok védőszentje, akkor azt válaszolhatjuk, hogy azért, mert életét valóban Istennek és a rá bízott híveknek adta, s ebben minden papnak, tudósnak vagy kevésbé műveltnak, fiatalnak és idős-

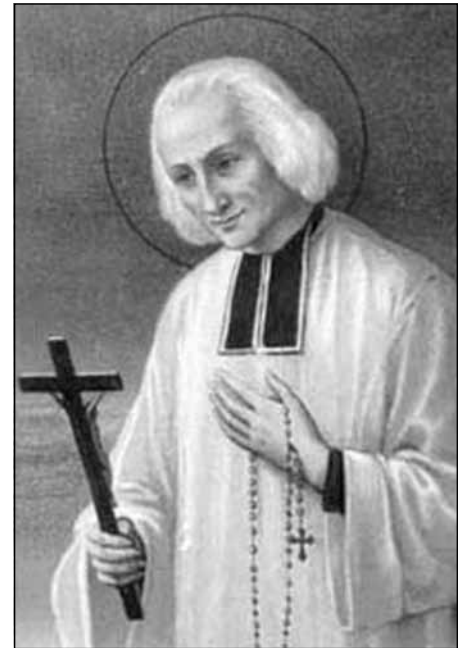
nek, egyszerű plébánosnak és magasabb tisztségre emelt püspököknek egyaránt példaképe lehet. Vianney Szent János példája rávilágít a papság egyik titkára, az odaajándékozott életre. Nyilvánvaló, hogy a papságnak az a része, ami a meghívó Isten és a meghívott fiatal között történik, a kívüllők számára szinte teljesen megfoghatatlan. A hívek, akik csak kívülről látják papjaik életét, nem értik meg azt igazán sohasem, hogy miért választja valaki ezt a hivatást, pontosabban miért is fogadja el az isteni hívást. De miközben titok marad az, hogy mi zajlik a pap és Isten között, az emberek számára mindennap látható papjuk velük való kapcsolata.

Szent Pál apostol az első tesszalóniki levélben a következőket írja:

„Annyira közel álltatok szívünkhöz, hogy nemcsak Isten evangéliumát, hanem életünket is nektek akarjuk adni. Ennyire megszerettünk benneteket!” (1Tessz 2,8). Pál apostol szavai egybecsengenek Jézus kijelentésével: „Senki sem szeret jobban, mint az, aki életét adja barátaiért” (Jn 15,13). És ezt Jézus nemcsak tanította, hanem meg is tette, amikor a kereszten feláldozta magát minden emberért. Odaadta magát Istennek, és odaadta magát az emberiségnek. A papi szolgálatra meghívottak ugyanezt teszik. Felajánlják magukat Istennek, és odaadják életüket az embereknek. Erről beszél a népek apostola is, amikor emlékezteti a tesszalóniki híveket arra, hogy nem csupán Krisztus evangéliumát nyújtotta nekik, hanem egész életét.

Jó, ha a hívek felfigyelnek a papságnak erre az elemére. A papok nemcsak az ígét hirdetik, nemcsak bemutatják a szentmisét a hívekért, nem csupán megkeresztelik a gyermekeket és összehadják a házasulandókat, és nemcsak hittant tanítanak a gyermekeknek, hanem életüket adják az embereknek.

A felsorolt feladatokat és minden

más papi feladatot nem úgy végzik, mint egyszerű munkát, hanem mint olyan cselekedeteket, amelyek által életüket adják a híveknek. A papnak is vannak hibái, gyengeségei, bűnei, mint minden embernek. De mindezek mellett is érdemes észrevenni, hogy mégiscsak odaadja életét az embereknek. S talán köztük olyanoknak is, akik olykor rosszindulattal bírálják őt. Olyanoknak, akik sohasem lennének képesek arra, hogy másoknak adják egész életüket, s csak önmaguknak élnek.

A pap tehát amellet, hogy Isten szolgálatába áll, vállalja az emberek szolgálatát, nekik adva életét. Ennek fényében már érthetővé válik az is, hogy miért vállalja a papságra jelentkező a nőtlenéget, azaz azt, hogy nem lesz családja és gyermekei. Azért teszi ezt, hogy egészen Istennek éljen, és odaadhassa életét Isten népének.

A most kezdődő papok éve jó alkalom a papok számára, hogy megismételjék elköteleződésüket az őket papi szolgálatra hívó Isten felé. Az esztendő ugyanakkor lehetőség arra is, hogy a hívek az eddigiéknél is buzgóbban imádkozzanak Istenhez új papi hivatásokért és szent papokért, amely ima reményeink szerint meghozza gyümölcsét.

(Horváth István Sándor – *Evangélium mindennap*)

Nem csak gyerekeknek!

Kedves Gyerekek!

Gondolom, már javában élvezitek a vakációt, strandoltok, nyaraltok a születekkel, nagyszülőknél, esetleg izgalmas, érdekes táborokba készülőtök. Bizonyára akad köztetek, akiknek az elmúlt hetekben ballagását, bérmezősát vagy elsőáldozását ünnepelte a család. Nálunk évek óta, ahogy egyik gyerek a másik után lép be a sorba, csupa ünnepléssel telik a tavaszutó, nyárelő. Nagy öröm ez a családoknak, és persze nagy gond is: kit hívjanak meg vendégségbe, hol férnek el, mit főzzenek, mit illik ilyenkor felvenni, mivel lepjék meg az ünnepeket. Persze, ezek is fontos dolgok. Én is úgy gondolom, hogy mindennek meg kell adni a módját, úgy jó, ha az élet nagy fordulóit együtt élhetitek át szeretteitekkel, ha a keresztszülők, nagyszülők, rokonok, barátok, jó ismerősök mind ott állnak mellettek ezekben az örömteli pillanatokban. Azért néha, ahogy az évről évre egyre nagyobb csokrok mögött ballagó diákok egyre unottabb és kiábrándultabb arcát nézem, amikor azt látom, hogy az elsőáldozó ruha abroncsától nem fér ki a kislány a padból, amikor azt hallom, hogy a szülők veszekedni kezdenek a felkészítő papoknak, lelkivezetőknek szánt bérmezős ajándékokon, amikor csak benyújtjátok a rendelést a bérmezősra, ballagásra járó biciklire, telefonra és más csodadolgokra, akkor elszorol a szívem. Olyankor arra gondolok, hogy minderről mi tehetünk, mi, felnőttek, akik az elmúlt évek alatt óvatlanul be-sétáltunk a fogyasztói társadalom egyre nagyobb csapdáiba. Mi, akik azt hittük, megveszünk nektek jó és értékes dolgokat, elvettük tőletek a vágyakozás és a várakozás lehetőségét. Mi, akik forintokban méricskéljük ki, mennyiért is illene, kellene ajándékot vennünk nektek egy-egy ilyen alkalomra, elvettük tőletek még a tisztánlátásokat is, aminek segítségével dönteni tudnátok értékes és értéktelen között. Milyen ostobák is voltunk: meg akartunk nektek

adni mindent, és így aztán mi minden nem adatott meg nektek...

Az én egyik nagyfiam is ballagott idén, mi is osztottunk, szoroztunk, mi is „összedobtuk” neki a nagyszülőkkel az áhított gördeszkát. Persze az ő arcán sem volt kitörő öröm – csak az elvárt mosoly, a nyugtázó köszönöm. Néha attól félek, már talán nem is tudtok igazán örülni – és erről is csak mi tehetünk, mert időközben mi is elfelejtettük, hogy is kell azt. Valahogy kimarad a hétköznapokból, nem jut rá idő, nem illik kimutatni, nincs értelme. Mikor ezeket a sorokat írom, már épp a bérmezősára készülünk. Ilyenkor szoktak ugye ajándékozni aranyláncot, ezüstkeresztet, órát, és ki tudja, még mit nem. Holott valójában, ha jobban belegondolunk, ezen a napon maga a bérmezős, a Szentlélekkel való töltekezés, az Egyház teljes jogú, felnőtt tagjává válás kellene legyen maga az ajándék a fiatal számára. E mellé legfeljebb valami emléket lehet tenni, valamit, ami emlékezteti a bérmezősot hosszú évek múlva is erre a nagy eseményre. Napok óta azon tépelődöm, hogy mi legyen ez az emlék, mit is adhatnék a fiamnak, amivel szíve-lelke is gazdagodik, ami tartósabb aranyból, ezüstnél is, ami valóban útravaló, örök érték lehet neki. Valami olyasmire gondoltam, amit a négyéves kicsim szokott osztogatni, szigorúan csak a számára nagyon-nagyon kedves embereknek, csak azoknak, akik méltónak bizonyultak erre a különleges jutalomra. Például a nagymamájának, amikor elbúcsúzunk tőle egy vidám, végigjátzott nap után, vagy a nővérkéjének, akivel hatalmasakat lehet viháncolni (de legnagyobb sajnálatára csak addig, amíg a felnőttek idegrendszeré bírja), vagy néha, nagy ritkán nekünk, a szüleinek, ha megérdemeljük... Szóval, ilyenkor a szíve elé teszi a kis öklét, mintha erősen szorongatna valamit a markában, majd széles mosollyal felénk nyújtja, és azt mondja: „Neked adom a fél boldogságomat! Te is add nekem a tiédet.”

Hát, igen, egy romlatlan lelkű négyéves még nagyon bölcs, sokat lehet tőle tanulni. Úgyhogy el is határoztam, hogy egy róla szóló történet lesz az ajándék bérmezősra készülő nagyfiamnak, és nektek is, kedves kis barátaim. Ezt tűzöm oda jelképesen a díszes ballagási, bérmezős, elsőáldozási ajándékosomagok mellé, vagy csak úgy meglepetésként a nyári szünidőre. Szívleljétek meg, fogadjátok szeretettel!

A nyár első napjaiban igencsak ránk járt a rúd. Összejött minden – ahogy az már lenni szokott –, egyik balszerencsés fordulat a másik után. Hála Istennek semmi különös nem történt, csak ami minden családban előfordul olykor-olykor, de akkor aztán csöstül jön... erre mondják: a baj nem jár egyedül. Egy lejárt parkolójegy, egy figyelmetlenségből be nem kapcsolt biztonsági öv, egy rosszul kitöltött bérlet, egy tilosban parkolás – csak gyűltekgyűltek a több ezer forintos csekkek. Gondterhelten hallgattam a gyerekeket is, akik sorra érkeztek az „anya, holnap kell befizetni...”, „el is felejtettem, hogy tegnapra már be kellett volna vinni...” kezdetű mondatokkal, melyeknek a végén mindig egy négyjegyű szám szerepelt. S ráadásul, mint említettem, éppen beköszöntött a nyár, napfénnel, kánikulával, így aztán hirtelen kiderült, hogy hol szorít a tavalyi szandál, és hogy már rövidnadrágnak sem jók a hosszúnadrágok. Egyszóval azokban a napokban rózsásnak korántsem volt mondható az anyagi helyzetünk. Ezért aztán a döbbenettől majdnem kiejtettem a partvist a kezemből, amikor az előszoba takarítása közben János fiam nagy, tengerkék szeméit rám ragyogtatva lelkendezve kiabált: – Anya, hogy lettünk ilyen gazdagok? – Még a szavam is elakadt egy pillanatra, s bár már hozzá vagyok szokva kisfiam váratlan és bonyolult, olykor furfangos kérdéseihez, most igazán nem tudtam elképzelni, mi járhat a kis fejében. Hát ennyire nincs még tisztában a gyerek a szavak jelentésével? – futott át hirtelen az agyamon. Pedig, noha tagadhatatlan, hogy a mi Jánosunk túl eleven,

izgő-mozgó, rakoncátlan kislegény, de olyan értelmesen el lehet vele beszélni mindenről, érdeklődő, választékosan fejezi ki magát. Legalábbis mi eddig ezt hittük. Talán csak elfogultak voltunk vele. De hát lépten-nyomon azt halljuk az ismerősöktől, az orvosi rendelőben, a boltban, az utcán, hogy Jánoska a kortársainál sokkal előrébb tart beszédben, gondolkodásban. Nos, talán ők is tévedtek, vagy csak a kedvünkben akartak járni... Persze, lehet, hogy csak kicsi még, és nem látja reálisan a körülötte lévő világot – tépelődtem tovább, és nem is tudtam hirtelen, hogy ezen sírnom vagy nevetnem kellene. Gazdagok?! – ízlelgettem a kifejezést, s az elmúlt időszakra visszatekintve magamban némi cinizmus-sal azt fontolgattam, hogy nem inkább azt a régi szép magyar szólást kellene megtanítani a gyerekeknek, hogy „szegény embert még az ág is húzza”. Végül megoldásként arra jutottam, hogy végül is neki mindene megvan. Négyéves kis életéből nem hiányzik semmi: van ruhája, cipője, betevő falatja, játéka, vannak szülei, testvérei, van házuk, autóuk – talán a gyermeki filozófia szerint ezt jelenti a gazdagság. Ez tulajdonképpen szerintem is rendben van így, én sem vágyom többre, milyen jó, hogy a gyerek sem telhetetlen, nyugtáztam a dolgot, de azért éreztem, hogy valami mégis sántít, ez is csak az én felnőttségem, hiszen a gyermek azt kérdezte: „Hogy lettünk ilyen gazdagok?”. Sejtteni kezdtem, hogy itt valami másról, valami többről lehet szó. Most már igazán kíváncsi lettem.

– *Gazdagok? Miért lennénk mi gazdagok?* – kérdeztem vissza óvatosan, mire kisfiam méltatlankodó, türelmetlen mozdulattal mutatott a kertre nyíló nagy üvegajtó felé. Kinéztem, és még értetlenebbül pillantottam körül. Az éjjel nagy vihar volt, jég is esett, az ázott betonjárda mindenféle faágak, tépett falevelek hevertek. Teljesen összezavarodva fordultam vissza a fiam felé, ám az ő szemében ez csillogott: – *Jaj, anya, hát még mindig nem érted?!* – Leugrott a székről, szaladt ki a kertbe, és rázni kezdte a rózsalugas

tartóvasait. A kora reggeli napfényben a szirmokon, leveleken hintázó esőcseppek úgy peregtek le szőke kis hájára, mint a folyékony arany. Hirtelen eszembe jutott, hogy gyermekkoromban Holle anyó történetét hallgatva épp így képzeltem el, amikor a jószívű, dolgos lány munkája jutalmaként átlép a kapun, és aranyeső hullik rá. Elmosolyodtam. Jánoska csak állt a nyári eső áztatta lugas alatt, és együtt nevetett a napsugarakkal. Aztán hirtelen nekiiramodott, és a lugas alatti kis járdát szegélyező liliomok hatalmas leveleibe kacagva bele-belerontott. Boldogan forgott körbe-körbe a fehér, piros, sárga színben pompázó rózsák alatt. Csak álltam, és lenyűgözve bámultam a mesebeli látványt, és akkor végre egyszerre megértettem mindent, megértettem azt a más, azt a többet. A hétköznapi, lélekölő feladatokban megromlott szemeim elől végre oszladozni kezdett a köd, kicsinyes gondoktól béklyózott lelkem végre szabadulni látszott. Nem, nem tévedtünk, és nem tévedtek a boltos nénik, a doktornő, a szomszédok – a gyerek kiválóan érti a szavak jelentését. Sőt, ő a valódi, igazi jelentésnek is a birtokában van még, amit már mi, „okos” felnőttek rég kikoptattunk a szótárunkból. Ő, hát, persze! Hogy is nem vettem észre eddig?! A napok óta tartó kiadós esőzésektől felüdült, megszé-

pült a kert: csupa harsogó zöld volt körös-körül minden, kifeslettek a lugas bimbózó virágai, a liliomok kövér levelei átnyújtóztak az ágyásokon. Nos, ilyen gazdagok lettünk mi! Ezt ünnepli önfeledten, megmámorosodva a gyermek, úgy, mintha egy ősi, rituális örömtáncot járna hódolatul a megújuló élet, az újjászületett természet, Isten szép világa előtt. Megrendülten álltam ott. Félretettem a partvist: mit bántam én már a rendrakást, a takarítást! Lassan kísértálmam a kertbe, arcomat a nap felé tartottam, beleszagoltam a rózsákba, végigsimítottam a kócos leveleken. Elfelejtettem a befizetetlen számlákat, a cédulákon tornyosuló hetek óta elintézetlen ügyeimet. Lehajoltam, és megöleltem a fiamat. És magamban megköszöntem a Jóistennek a napfényben fürdő kertet, a rózsákat, a liliomokat, az otthonunkat, a családomat és ezt a kisgyermeket. Nagyon hálás vagyok, hogy még időben figyelmeztetett, hogy milyen gazdag is vagyok. Még időben, mielőtt még esetleg elvesztettem vagy elvesztegettem volna a temérdek kincset, amit rám bízott, amit ajándékba kaptam. Mielőtt még elhullajtották volna lombjukat a kertben a fák, mielőtt még elnyíltak volna a rózsák...

Szívből kívánom nektek, hogy ti is fedezétek fel időben a kincseiteket!

Péti Mária

Fotó: Demény Anna

Szent Pál apostol teológiája

Márfi Gyula érsek atya előadása

Szent Pál nem írt ugyan rendszeres teológiát, etikát, filozófiát vagy hittant, levelei alkalomszerű írások: egy-egy felmerült problémára igyekszik válaszolni. Ez érvényes a galata levélre is, ahol már egy komoly teológiai állásfoglalást fejt ki. Később nyugodtabb körülmények között megírja ugyanezt a rómaiaknak, részletesebben kifejtve a saját álláspontját.

Leveleiből még a nem szakértők is világosan megérthetik nézeteit. Filozófiája szerint Isten emberi ésszel megismerhető, ugyanis maga Isten tette nyilvánvalóvá előttünk, ami róla megtudható. Mert ami benne láthatatlan – örök ereje és isteni mivolta –, arra a világ teremtése óta műveiből következtethetünk. Józan ésszel kikövetkeztethető igazságról van ugyanis szó, nem csupán hittel elfogadott tanításról. Elsősorban a pogányoknak írja, nem a zsidóknak: Attól, hogy ti nem részesültetek a kinyilatkoztatásban, és nem olvassátok az ószövetségi Szentírást, nincs mentség számotokra, mert Istent és az alapvető erkölcsi követelményeket józan ésszel is felismerhették volna.

Szent Pál alaposan ismerte az ószövetségi Szentírást. Felmerülhet a kérdés, hogy milyen Szentírást, hiszen a zsidók körében az ószövetségi szent könyvek még mindig nincsenek lezárva. A Katolikus Egyház is csak a tridentini zsinaton határozta meg, hogy mely könyveket tekintünk szentírásnak. A zsidóság körében az ószövetségi szent könyvek nem egyenrangúak. Nálunk is kiemelkedik a négy evangélium az újszövetségi szent könyvek közül, ezért is olvasunk fel ezekből a szentmiséken.

A zsidóság számára elsődleges Mózes öt könyve, ezekben találhatóak a törvények (a törvényeik) és az erkölcsi útmutatás. Ezeket mindenki elfogadja, és szentírásnak tekinti. A prófétáknál már nem ilyen egyértelmű a helyzet.

Szent Pál apostol legalább harminc-

szor idézi Izajás prófétát, valamint Jeremiást, Habakukot, Ezekiel, Ozeást és Ámoszt. Nagyon gyakran idéz zsoltárokat, valamint bölcsességi könyveket is.

Miről szól Szent Pál teológiája? – Krisztusról. Szent Pál teológiájának központja a krisztológia: a Krisztussal kapcsolatos tanítás. A kiindulópont a damaszkuszi úton történt látomás, amikor Krisztus így szólt hozzá: „Saul, Saul, miért üldözöl engem?” „Ki vagy te, Uram?” „Én vagyok Jézus Krisztus, akit üldözöl.”

Beszél arról, hogy a jeruzsálemi templomban is volt látomása. Ott Jézus azt mondta, hogy azért jelent meg neki, hogy a hirdetője és terjesztője legyen annak, amit látott, és annak, amit még ezután fog látni. Megvédi azokat, akikhez küldi őt, de meg kell nyitnia a szemüket, hogy visszatérjenek a sötétségből a világosságba. A sátán hatalmából az Istenhez, hogy a benne való hit révén elnyerjék bűneik bocsánatát, és részt kapjanak a megszenteltek között.

Az apostol teológiájának alapja a Szentírást, valamint a Jézussal való találkozások élménye. A hit abban a Jézusban, aki vétkeinkért halált szenvedett.

Ennek a fényében értelmezi a Szentírást, amelyet mint farizeusi család sarja a kor egyik leghíresebb professzoránál tanult.

Szent Pál egyik alapvető tanítása: 1. Jézus a Krisztus, vagyis Isten fölkenete; 2. Jézus nagyobb, mint Mózes; 3. Jézus a megváltó, aki kereszthalálával és feltámadásával megmentett minket a kárhóztól, és elvezetett a megigazulásra; 4. Jézus maga is Isten, a második isteni személy; 5. Jézus az egyház feje.

Jézus a mindenség középpontja térben és időben is. Ő áll a történelem középpontjában; ami eddig volt, az elmúlt, vele egy új világ kezdődik. Isten öbenné foglalta össze mindazt, amit teremtett, hozzáadva még önmagát is.

Jézus a Messiás, akiről a próféták jövendöltek. Az Isten fia, Jézus, nem volt igen is, meg nem is, hanem az igen válósult meg benne. Isten valamenyny i ígérete igenné vált benne. Akiről az ószövetségi Szentírást jövendölt, itt van most az ő személyében. Isten ígérete az, hogy népét elvezeti a tökéletesség állapotára, az életszentségre. Az ószövetségi ember számára a legnagyobb büszkeség a törvény volt. A törvények betartásától várták a megigazulást, nem úgy, mint a pogányok, akik csak úgy éltek bele a világba.

Szent Pál szerint ezt a törvényt senki sem tudta tökéletesen megtartani. A törvény mutatta ugyan a helyes utat, de nem adott erőt ahhoz, hogy az ember az utat végig tudja járni. Az erő Jézus kereszthalálából és feltámadásából fakadt. A Jézusba vetett hit részesít minket ebben az erőben. Ha a törvénynek lenne éltető ereje, akkor a törvényből fakadna a megigazulás. De az Írás mindent bűnösnek nyilvánított, hogy a hívők a Jézus Krisztusba vetett hit folyamányaként részesüljenek az ígéletben.

A törvények ugyan jók voltak, de Krisztus eljövételével elévültek. Elvezettek minket Krisztusig, Krisztushoz, de ezzel a szerepüket betöltötték. Most már nem az ószövetségi törvény az irányadó, hanem Krisztus törvénye. Természetesen vannak olyan elemek, amelyek most is érvényesek, mint a főparancsolat, a szeretet kettős parancsa, vagy a tízparancsolat. Ezekről Jézus maga is beszél. De most már nem az a lényeg, hogy mi van leírva Mózes törvényében, hanem hogy mit mond nekünk Krisztus.

Krisztust nem lehet egy síkra helyezni Mózesrel. A mózesi cselekedetekről Szent Pál kimondja, hogy nem ezektől függ az üdvösség, hanem a Jézus Krisztusba vetett bizalomteljes hitől függ, amelynek megvannak az erkölcsi velejárói. Amikor Szent Pál azt mondja, hogy nem a cselekedet, hanem a hit vezet az üdvösségre, akkor az ószövetségi törvények megtartásának cselekedeteire gondol, nem a Krisztus törvényeinek cselekedeteire. Maga Jézus mondja, hogy nem

Szent Pál-bazilika az apostol szobrával, Róma

az megy be a mennyországba, aki azt mondja: „Uram, Uram!”, hanem az, aki Krisztus törvényeinek szellemében cselekszik. Szent Pál leveleiből is egyértelműen kiderül ez.

A hitet és a cselekedetet nem is lehet szétválasztani. A hit a Krisztussal való azonosulást jelenti. A hit Isten kegyelméből ered, de akkor válik hitté, amikor azt az értelmekkel és akaratokkal is elfogadom.

Jézus a megváltó. Szent Pál szemléletessé teszi, hogy Jézus kereszthalálával és feltámadásával eszközölte ki a mennyi Atyánál bűneink bocsánatát. Az ellenünk szóló adóslevelet eltörölte. Az útból eltávolította, és a keresztre szögezte, vérével lemosta, és tiszta lapot ajándékozott nekünk. Jézus halálában és feltámadásában részesülve halunk meg mi is a bűnnek, és támadunk fel a megigazult istengyermeki életre. Akik Krisztus Jézusban keresztkedünk meg, az ő halálában keresztkedünk meg. A keresztségben ugyanis vele együtt eltemetkedtünk a halálba, hogy miként Krisztus az Atya dicsősége által feltámadt a halálból, mi is új életet élünk. A bűn zsoldja a halál, Isten kegyelmi ajándéka pedig az örök élet Jézus Krisztusban, a mi Urunkban. Szent Pált különösen megindítja Jézus véres kereszthalála, illetve az az önk-

üresítés, amely megvalósult a szenvedésében, amikor is megalázta magát, és engedelmeskedett mindhalálig.

Az első korintusi levélben ezt írja: Ha Krisztus nem támadt fel, nincs értelme a mi tanításunknak, és nincs értelme a ti hiteteknek sem. De Krisztus feltámadt a halálból, elsőnek a halottak közül. Krisztus halála és feltámadása – ez az evangélium. Az ő feladata pedig az evangélium hirdetése.

Szent Pál rengeteget utazik, saját munkájával sátorkészítőként keresi meg a kenyerét. Jobban prófétál, mint a többiek. Egyházkormányzati munkát is végez, karitásztevékenységet is folytat, a jeruzsálemi egyházak számára gyűjt. A fő tevékenysége mégis az evangélium hirdetése.

Eljut oda, hogy felismeri Krisztusban a második isteni személyt. A mennyi Atyáról így beszél: A mi Urunk, Jézus Krisztus atyja. A Szentlélek Jézus Krisztusnak, Isten fiának lelke. A második korintusi levélben ezt írja: az Úr ugyanis lélek. Akiben nem lakik Krisztus lelke, az nem tartozik Krisztushoz.

Jézus az Egyház feje. – Az Anyaszentegyház olyan test, amelynek a feje Krisztus. Ez a gondolat hatalmas erővel jön elő az efezusi és a kolosszei levélben. Az efezusi levélben hang-

súlyozza, hogy Krisztus fősége alatt egyesülnek a zsidók és a nem zsidók.

Jézus a mindenség középpontja és foglalata. Erről ír az efezusi és a kolosszei levélben, a galata és a rómaiakhoz írt levélben, ugyanaz az alaptéma mindegyikben. Ezek a levelek tobzódhatnak olyan jelzőkben, amelyek Jézus nagyságát fejezik ki. Itt inkább imádságokról van szó, érzelmek kitöréséről, nem rendszerezett filozófiai írásokról. Mégis ezek az írások lesznek később a rendszerező teológia forrásává.

Szent Pál teológiájának a lényege maga Jézus Krisztus, mint az ószövetségi ígéretek beteljesítője, Jézus, aki nagyobb mindenkinél, aki megváltott minket bűneinktől és a kárhozattól, Jézus, aki az Egyház feje, és aki az egész mindenségnek a középpontja és foglalata.

Jézus-himnusz

Úrjézus, tiszta szeretet,
Te adsz szívünkbe örömet,
jelenlétednél nem lehet
e földön semmi kedvesebb.
Nem tetszik jobban muzsika,
nem büvöl jobban fuvola,
nincs égnek fénylőbb csillaga,
mint Jézus teste.
Amen

Az érsek atya előadása a Szent Pál életét és munkásságát bemutató sorozatot zárta le, amelynek korábbi részei a következők voltak:

1. Szent Pál élete
2. A tesszalónikaiakhoz írt két levél
3. A korintusi levelek
4. A római levél
5. A galatákhöz és a filippiekhez írt levelek
6. A kolosszeiekhez és az efezusiakhoz írt levelek
7. A pasztorális levelek és a Filemonhoz írt levél

Köszönjük Gyula atyának, a legtöbb téma előadójának, valamint Veress Józsefnek és Márfi érsek atyának, hogy közelebb hozták hozzánk Szent Pál életművét, segítettek nekünk annak megértésében és feldolgozásában.

Szöveg és fotó: Demény Anna

Esküszünk, esküszünk...

Nem tudom, hivatalos statisztika alá támasztja-e, de nekem úgy tűnik, megszapordtak a templomi esküvők. Néha meglepődöm, amikor látom, olvasom a médiából ismert párokról, hogy templomban keltek egybe, noha nem tételezném fel róluk.

Lehetne ez örvendetes tény, ha az lenne mögötte, hogy egyre többen érzik úgy, hogy az Isten színe előtt tett eskü nagyobb biztosíték a házasság tartósságát tekintve, mert a hívó ember más felelősséggel és elkötelezettséggel él, a problémákat, a kísértéseket tudatosabban hártja el, és adott szava mellett biztosabban kitart.

Manapság a fiataloknak az esküvőt megelőzően jegyesoktatáson is részt kell venniük, ami helyes is, hiszen annak, akit csak megkereszteltek, s azután semmi köze nem volt hithez, egyházhoz, valláshoz, legalább élete nagy lépése előtt legyen fogalma arról, mire is vállalkozik, s mi az isteni s az emberi elvárás tőle mint házasesembertől. A felkészítő pap tehát legjobb tudása szerint elmondja az ilyenkor szokásos és szükséges dolgokat, ám a házasulandók lelkébe nem láthat bele.

Ha mindkét fél hívó és vallását gyakorló, akkor nincs probléma, valószínűleg a megfelelő komolysággal és elkötelezettséggel állnak az oltár elé. Probléma akkor lehet, ha az egyik fél hívó és vallásos, a másik pedig ezek iránt közömbös. Az persze lehetne egy külön téma, hogy ha valakinek fontos a vallása, hogyan képes összekötni a sorsát egy teljesen más meggyőződésű vagy közömbös társsal. Itt persze nagy feladata a hívó félnek lenne, hogy mire az oltár elé állnak, valahogyan „átnevelje” a párját, hogy annak is természetes legyen az isteni parancsolatok szerinti élet. Ám gyakran az élet más produkál, a dolog éppen fordítva működik, és ehelyett az addig vallásos fél is elmarad a vasárnapi miséről, hogy csak a legegyszerűbb dolgot említsem.

Ismerek olyan házaspárt, ahol az egyik fél mélyen vallásos volt, és az ma

is, a feleség pedig teljesen közömbös volt. Egyházi esküvőt tartottak annak összes előzményével, a fiatalasszony meggyónt, először áldozott, bérmezt, de azóta sem gyónt, és szentmisére csak évek múlva, néha kísértéssel a férjét és a gyerekeket.

Teljesen világos, hogy nem meggyőződésből vagy megtérés eredményeképpen állt valamikor Isten színe elé, hanem a férje kedvéért. Ez csak egy eset, de tudok hasonló más példát is.

Egyik kedves fiatal lány ismerősöm a lagzijára készül. Lázasan keresik a helyet, időpontot egyeztetnek, a ruha színéről, a csokor milyenségéről órákig beszélgetnek. Csak a legfontosabból nem esik szó. Hogy akármelyik templomban, akármilyen ruhában, akárhány meghívott előtt majd arra gondoljanak, hogy Isten színe előtt állnak, és arra kérik a Teremtőt, hogy úgy segítse meg őket, ahogy a fogadalmukat megtartják. Lehet, hogy ők nem, de Isten komolyan gondolja az esküt. Merthogy a felállás hasonló a fentebb idézethez. Félő, hogy a vőlegény a menyasszony kedvéért vállalja a „tortúrát”, de számára a templom csak díszlet, a násznép közönség, és minden más csak kellék, akárcsak egy színházi előadásnál. Vagyok olyan viszonyban az ifjú hölgygel, hogy agyálaimat elmondtam neki, és azt is mondtam, hogy ha valóban úgy van, ahogy gondolom, van-e értelme egyáltalán a templomi esküvőnek. Nem vagyok ebben jártas, de egyáltalán érvényes az olyan eskü, amit már akkor sem vesznek komolyan, amikor kimondják? A világért sem lebeszélni akarom, hanem tudatosítani, hogy mire is vállalkozik.

Beszélgetésünkben itt hosszú csend állt be.

A kérdés nagyon bonyolult. Hiszen az együttélés – ami ma oly divatos és sajnos nagyon gyakori – még csak tetőzi a bajt. Az értékrenddel van óriási probléma, s amíg ez nem változik,

Simon András: Végtelen út

addig a baj sokasodik. Az otthoni neveléssel és szülői példaadással lehetne elérni, hogy e tekintetben is változzon a világ és megváltozzon a fontossági sorrend.

Ismét egy példa a fentiekre. Baráti körünkhöz tartozó házaspár – túl az ötvenen – néhány hónapja külön költöztek, utóbb el is váltak. Hívó, templomba járó, gyerekeiket is vallásosan nevelő, a közösségért sokat tevő emberekről van szó. Annak idején a férj hatására a feleség a katolikus hitre tért, és aszerint élt. Az asszony cselekedetei indították a férjet, hogy beadja a válókeresetet. Útjaik ilyenformán szétváltak, és a férj azóta nem jár szentmisére, meghasonlott önmagával, sajnálatos módon nem ismerve fel, hogy soha nem volt akkora szüksége Istenre, mint éppen most. A legszomorúbb, hogy az eset óta a felnőtt gyerekeik sem gyakorolják vallásukat, sőt még családalapításra sem gondolnak, pedig párkapcsolatban élnek. Így hat egy mondhatni legbensőbb magánügy a környezetre, így válik a rossz példa modellé, amely nő, burjánzik, végül szövevénye befonja az egész társadalmat. Ezt éljük meg manapság.

Ezért gondolom azt, hogy minden fiatalnak, aki egyházi esküvőről álmodik, tudatosítania kellene, hogy az Úristen komolyan gondolja a holtomiglan-holtodiglant jóban is, meg rosszban is. Mert szép a hosszú, fehér ruha, csodásan fest a fotókon egy hangulatos templom, a felvirágozott oltár, fel-emelő az orgonabúgás, és olyan meghatározó a nászinduló, de a lényeg egészen más.

Kitekintő

Médiapályázat

Plébániánk a Veszprém Megyei Önkormányzat ez évi médiapályázatára pályázatot nyújtott be a Regina Krónika támogatására, és 50 000 Ft-ot nyert. A támogatás elnyerésének a feltétele, hogy – miként eddig is – újságunk ebben a Kitekintő rovatban tájékoztat a megyei önkormányzat és intézményeinek az egyházat és a keresztény értékeket érintő tevékenységéről.

Sikeres évadot zárt a Petőfi Színház

Beváltotta reményeinket az évad, gazdaságilag stabil a működés, és jelentősen nőtt a nézőszám is – hangsúlyozta Bujtor István igazgató a Petőfi Színház évadzáró társulati ülésén a minap. Elhangzott: nagy sikert aratott a Hyppolit, a lakáj, a darabot az új évadban is játsszák. Nagy siker volt és műsoron marad szeptembertől is a Kakukkfészek és a Tisztújítás című darab. Bujtor István szerint a legértékesebb előadásuk Bulgakov Molière-je volt, mert ezt a nehéz darabot is elfogadta a közönség, és nem volt foghíjas a nézőtér. Sikert hozott a másik nehezebben fogyasztható előadás, az Édes Anna is, sőt a vidéki színházak idei vándorfesztiválján Sopronban ez nyerte el a fődíjat. A társulat egységesebb, fegyelmezettebb lett az évad során, fogalmazott, külön is kiemelve Eperjes Károly játékát, aki négy darabban is főszerepet vállalt, és „húzta magával” a társulatot. A gyermekdarabok nem váltották be a hozzájuk fűzött reményeket.

Nyáron megkezdik a Latinovits Játékszín felújítását, a nyitást októberre tervezik. Elsősorban országosan ismert művészek előadóestjeit rendezik meg, de felléphet egyórás önálló esttel a színházi társulat tagja is. A 28 tagú társulattól senki sem távozik, új tag felvétele nem várható.

Az új évről kiderült: szeptem-

berben mutatják be Szabó Magda Régimódi történet című darabját Bereményi Géza rendezésében. Novemberben viszik színre Csiky Gergely Egy édes boldog pesti nyár című vígjátékát, Fényes Szabolcs és Szenes Iván szerzeményeivel, Pozsgay Zsolt rendezésében. Az egyik főszerepet Gáspár Sándor Kossuth-díjas művész játssza majd vendégként. Még az év végén, decemberben bemutatják Arthur Miller Pillantás a hídról című drámáját is Eperjes Károllyal a főszerepben.

Eperjes Károly, a színház művészeti vezetője úgy fogalmazott, hogy „ne bízzuk el magunkat”, gazdaságilag a következő évad még nehezebb lesz, s a „letargikus embereknek” szeptembertől szép estéket kell „varázsolni”.

Öröm, megnyugvás és büszkeség – így összegezte a fenntartó önkormányzat véleményét Talabér Márta, a megyei közgyűlés alelnöke. Aláhúzta: a Bujtor–Eperjes-páros szemléletváltást, művészi színvonaljavulást hozott a Petőfi Színháznál, és elismerést érdemel a gazdasági vezetés is. Porga Gyula, a város alpolgármestere kiemelte: a veszprémiek ismét nagyon szeretik a színházukat.

Bujtor István átadta a Petőfi-díjat – amit a nézők szavazatai alapján ítélnék oda – Eperjes Károlynak, a Latinovits-díjat – amit a színház dolgozói javasolnak – Horváth Lászlónénak, a Petőfi Színház gazdasági vezetőjének.

Megújul a régió egészségügye

A 480 milliárdos uniós támogatás jelzi, kedvező, hogy csatlakoztunk az EU-hoz – hangsúlyozta Székely Tamás, a szaktárca minisztere a támogatási szerződések átadási ünnepségén június 5-én, a megyeháza Szent István termében. A 32 nyertes összesen ezúttal 2,5 milliárd forint uniós támogatásra számíthat, amelynek 90 százaléka vissza nem térítendő támogatás. Ezzel közel három milliárd forint értékben valósul meg beruházás a régióban, Fejér, Komárom-Eszter-

Kedves Testvéreink!

Örömmel számolunk be arról, hogy

a Regina klub megkezdte működését.

A karitászcsoporthoz tagjai hűségükkel a közösségi házból **hétfőnként délelőtt 9 órától szeretettel várnak mindenkit**, aki ráér, és szívesen tölti idejét keresztény közösségben.

Várjuk mindazokat, akik szeretnek beszélgetni, felolvasást hallgatni, apróbb ajándéktárgyakat készíteni, egyházi témájú filmeket nézni, társasjátékban részt venni, a mindennapi élményeiket megosztani másokkal.

Találkozunk a közösségi házban!

(Dózsa György u. 9.)

Karitászcsoporthoz

gom és Veszprém megyében – mondta Pál Béla, a Közép-dunántúli Regionális Fejlesztési Tanács elnöke. A pénzből a kistérségekben megújul az alapellátás, helyi egészségházak épülhetnek, illetőleg fejleszthetők az önálló járóbeteg-szakrendelőket. A beruházások zöme Veszprém megyében valósul meg.

Üdvözölte a pályázati lehetőséget, a leendő beruházásokat Lasztovcza Jenő. Mint mondta, az emberek, a családok egészsége, biztonságos ellátása kiemelten fontos feladat. A megyei közgyűlés elnöke beszélt a megye kórházainál végbement egészségügyi integrációról, majd kiemelte: az egészségügybe való befektetés látványosan megtérül, ráadásul gazdaságélénkítő hatással is bír. Egy három évvel ezelőtti közgyűlési döntés értelmében a megyében korszerűsítették a mentőállomásokat, és újakat is építettek, így ma már 15 percen belül eljutnak adott helyszínre az orvosok.

Gyöngyszemek az elmúlt tanévből

Szemelvények diákok dolgozataiból

A katonák életüket és halálukat kockáztatták.

A hős holtan esett össze. Ezt később nagyon sajnálta, de akkor már nem volt mit tenni.

A szomorú elhanyagolt sírok mellett étellel teli sírhalmokat is találhatunk.

Janus Pannonius 15 éves korában elterjedt Európában.

Arábiában a vizet cisztercitákban gyűjtik.

Sok régi kőzetben megtalálhatók az őskori halak lábnyomai.

A bronzkorszak tűzzel-vassal pusztította a rézkorszakot.

Döbrögi a harmadik levonásban két púppal gyarapodik.

A középkorban a várakat katakombákkal lötték.

Kanada területe egyenlő Európa lakosságával.

A kenguru kicsinye fészeklakó.

A ménes egy nagy lócsomó.

A hajó jéghegynék ütközött, és elsüllyedt a Duna közepén. Innen gyalog folytatták útjukat.

Amíg Madách a börtönben sínylődött, felesége romlásnak indult.

Szulimán szultán az egri vár alatt haragjában megütötte a gutát.

A janicsárok felmentek Budára, elszaporodtak, és elfoglalták a várat.

A Hunyadi László olyan ballada, amelyben a főhőst feldolgozzák.

IV. Béla a tatárjárás után a kihalt nép pótlásáról személyesen gondoskodott.

IV. Béla várromokat épített.

Mikor II. Endre a Szentföldről hazatért, országát és feleségét fenekestül feldúlva találta.

Dugovics Titusz hátsóját a falnak támasztotta, és azon felmászott.

Radnóti Miklós fasiszta építőtáborban halt meg.

Móricz Zsigmond később megnősül, és elveszi feleségét.

A mocsári vész 1526-ban volt.

Hírek és események

Az imaapostóság szándékai júliusra:

Általános: Hogy a Közép-Kelet keresztényei hitüket teljes szabadságban élhessék, egyúttal a kiengesztelődés és a béke eszközei lehessenek.

Missziós: Hogy az Egyház csírája és magja legyen olyan emberiségnek, amely kiengesztelődött és újra egyesült Isten egyetlen családjában, valamennyi hívő tanúságtételének köszönhetően a világ minden országában.

Az imaapostóság szándékai augusztusra:

Általános: Hogy a közvélemény jobban észrevegye a kitepítettek és a menekültek millióinak problémáját, és

hogy konkrét megoldásokat találjanak gyakran tragikus helyzetükre.

Missziós: Hogy azoknak a keresztényeknek, akiket nem kevés országban Krisztus neve miatt hátrányosan megkülönböztetnek és üldöznek, elismerjék az emberi jogokat, az egyenlőséget és a vallásszabadságot, úgy-hogy saját hitüket szabadon élhessék és megvallhassák.

Július 11. **Szent Benedek** apátnak, Európa fővédőszentjének az ünnepe.

Július 23. **Szent Brigitta** szerzetesnőnek, Európa társvédőszentjének az ünnepe.

Július 25. **Szent Jakab** apostol ünnepe.

Július 26-án, a 17. évközi vasárnapon főegyházmegyénkben **Szent Annát**, főegyházmegyénk védőszentjét ünnepljük.

Augusztus 6. **Urunk színeváltozásának** az ünnepe.

Augusztus 10. **Szent Lőrinc** diakónus és vértanú ünnepe.

Augusztus 15. Szűz Mária mennybevételének az ünnepe (**Nagyboldogasszony**). **Kötelező ünnep!**

Augusztus 20. **Szent István királynak**, Magyarország fővédőszentjének az ünnepe.

Augusztus 24. **Szent Bertalan** apostol ünnepe.

Augusztus 30-án tartják a **terménybetakarítási hálaadást**.

Imádkozzunk értük...!

...mert a kereszttségben újjászülettek: **Csurgai Márta Zsuzsanna** június 7-én, **Takács Luca** június 21-én.

Készüljünk a szentmisére!

	Olvasmány	Szentlecke	Evangélium
júl. 12.	Ám 7,12-15	Ef 1,3-14	Mk 6,7-13
júl. 19.	Jer 23,1-6	Ef 2,13-18	Mk 6,30-34
júl. 26.	2Kir 4,42-44	Ef 4,1-6	Jn 6,1-15
aug. 2.	Kiv 16,2-4.12-15	Ef 4,17.20-24	Jn 6,24-35
aug. 9.	1Kir 19,4-8	Ef 4,30-5,2	Jn 6,41-51
aug. 15.	Jel 11,19a; 12,1-6a.10	1Kor 15,20-27	Lk 1,39-56
aug. 16.	Péld 9,1-6	Ef 5,15-20	Jn 6,51-58
aug. 23.	Józs 24,1-2a.15-17.18b	Ef 5,21-32	Jn 6,60-69
aug. 30.	MTörv 4,1-2.6-8	Jak 1,17-18.21b-22.27	Mk 7,1-8.14-15.21-23
szept. 6.	Iz 35,4-7a	Jak 2,1-5	Mk 7,31-37

Regina Krónika

A Regina Mundi Plébánia ingyenes lapja
Megjelenik 650 példányban

KÖH nyilvántartási szám: 163/0179/2007.

A kiadó neve: Regina Mundi Plébánia

Vezetője: Tóth Gyula plébános

A szerkesztőség címe:

8200 Veszprém, Dózsa György út 9.

Telefon: 88/327-609

A szerkesztőség vezetője: Demény Anna

Szerkesztők: Lakóné Adonyi Krisztina,
Kreschka Miklós, Selyem Zoltán

Lapzártá: minden hónap 20-án